

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars III. Sub Cælestino papa I. anno CCCCXXXI.

Parisiis, 1644

Quod Christus Jesus vocetur homo factus Dei Verbum. Cap. XIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15241

CAP. XIII.

DISPENSATIONIS incarnati Vnigeniti mysterium subtilius considerantes, id asserimus, fidem rectam seruantes & veram, quod ipsum Dei Patris Verbum, qui est Deus verus ex Deo vero, & lumen de lumine, incarnatum sit, & homo factum, & descenderit, & passum sit: surrexit autem etiam a mortuis. Ita enim definiuit fidei symbolum Synodus ingens & sancta. Perquirentes autem & nos, & discere cupientes, quid sit, inquam, incarnatum esse, & hominem factum Dei Verbum; cernimus quod non hoc est, hominem assumere tamquam in coniunctione quæ fiat per æqualitatem dignitatis, siue auctoritatis, per solam filietatis * ὁμόνοιαν, magis autem fieri iuxta nos hominem; ita tamen vt nulla conuersio, vel commutatio subsequatur, * & subleuante pariter cum sua natura eum, qui in assumptione fuit carnis & sanguinis, dispensatione. Vnus igitur est, qui ante incarnationem quidem a diuina scriptura nominatur Vnigenitus, & Verbum, & Deus, imago, & lumen, & figura substantia Patris, vita, gloria, splendor, sapientia, virtus, magnificentia, Dominus sabaoth, & aliis talibus nominibus, quæ vere conueniant deitati: post incarnationem vero, homo, Christus, Iesus, propitiator, mediator, primitia dormientium, primogenitus a mortuis, secundus Adam, caput corporis ecclesia, cum eum etiam nomina prisca sequantur. Omnia enim ipsius sunt & propria, & quæ sunt nouissimis facta temporibus.

Hebr. 1.

Isa. 6.

1. Ioan. 2.
1. Tim. 2.
1. Cor. 15.
Coloss. 1.

Citatur hic locus a sancto Leone papa ead. epist. 97. vbi sup.

Coloss. 2.

Iob. 4. apud Septuaginta.

Vnus igitur est & ante incarnationem Deus verus, & qui in humanitate remansit id quod erat, & est, & erit. Non discernendū igitur vnum Dominum Iesum Christum in hominem seorsum, & Deum seorsum; sed vnum eundemque Iesum Christum esse dicimus, non ignorantes differentiam naturarum, sed eas inconfusas inter se seruantes.

Εἷς οὖν ἄρα θεὸς ὁ καὶ πατὴρ τῆς ἐκκλησίας τοῦ θεοῦ ἀληθῆς, καὶ ἐν ἀνθρώποισι μεμνημένος ὑπὲρ ἡμῶν τε, καὶ ἐστὶ καὶ ἕσται. οὐ διααιρετόν ἄρα τὸ ἕνα κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς ἀνθρώπον ἰδικῶς· ἀλλ' ἕνα καὶ τὸ αὐτὸν Ἰησοῦν Χριστὸν εἶναι φάρμακον, πλὴν τῶν φύσεων εἰδότες διαφορὰν, καὶ ἀσυσχέτους ἀλλήλαις προσηύχτες αὐτὰς.

Quoties igitur litera sacra commemorat, quod in Christo inhabitat omnis plenitudo diuinitatis corporaliter; non ideo dicimus, tamquam in alio Christo, in homine seorsum inhabitasse Deum Verbum; nec porro diuidentes ea quæ vnita sunt, duos intelligimus filios: illud autem magis, quod Christum nominat litera sacra & ex parte nonnquam humanitatis Dei Verbi, quam propriam* habens, in locum posuit templi. Scriptum est autem & de animabus humanis: *Inhabitantes autem domos luteas; de quibus et nos ex eodem luto sumus.* Ergo quoniam domos luteas humana corpora nominat, affirmat autem in his animam habitare, in duos homines vnum hominem diuidimus? Atqui non irrationabile omnino sit, si & in homine spiritus suus inhabitare dicatur. Ergo etfi per huiusmodi orationis modos figura procedat,

* f. iou-
ropias.

* facient.

ANNO
 CHRISTI
 431.

cedat, quæ aliter fieri non possit; non tamen ideo rerum corrumpi naturas oporteat, sed magis eas recto veritatis tenore seruari. Quoties igitur quæpiam, quæ dissimilia sunt, inter se sociantur, vt collecta in adunationem per compositionem videantur; deinde alterutrum ex his in altero inhabitare dicatur, non diuidendum in duo, adunationis conuentionem minime violandam, licet suis nominibus per sese ea quæ adunata sunt, nominentur a nobis. Dicitur namque, vt ante dixi, & in homine habitare spiritus suus: verum tamen homo dicitur & seorsum spiritus, seorsum & corpus. Quid igitur nobis huiusmodi diuinus Paulus obliquam significationem commemorat? *Nam etsi exterior homo noster corrumpitur, sed interior renouatur de die in diem.* Si quis igitur dicat, interiorem nostrum hominem in exteriore homine inhabitare, verum quidem memorauit, ideo tamen vnum diuidere non videbitur. Ait autem alicubi etiã propheta Isaias: *De nocte vigilat spiritus meus ad te Domine.* Vtrumne tamquam alius præter ipsum, spiritus ipsius ad Deum dicitur vigilare? Nonne ineptissimum videatur? Ergo scire quidem necesse est orationis figuras, non tamen ab intellectu discedere competenti; sed referre magis sententiarum vim ad sensum, qui vnicique rei conueniat.

Et si dicatur proficere Iesus ætate, & sapientia, & gratia; dispensationis hic ratio est. Deus enim Verbum humanitatem more suo proficere permittebat, & quasi paulatim diuinitatis suæ volebat gloriam declarare, & cum corporis ætate etiam sua extendere, ne quid nouum videretur, idque nonnullos nimia nouitate perterreret; ac tum præsertim sic quoque dicerent: *Quomodo hic literas scit, cum non didicerit?* Ergo corporale quidem est augmentum; & profectus gratiæ & sapientiæ, humanitatis magis mensuræ conuenit: ipsum vero Deum Verbum per suam naturam perfectissimum confitemur, non egenum profectus, non sapientiæ, non gratiæ. Ipsum enim creaturæ & sapientiam, & gratiam, & bona omnia impertit. Etsi Deus passus esse dicatur, passio quidem erat dispensationis ipsius; tamen dicitur, & recte quidem, quia corpus passum est, & quod in corpore patiente erat ipse, qui pati non poterat. Impassibilis enim est vt Deus: quantum tamen ad conuicatorum petulantiam pertinuit, passus esset, si pati posset. Ergo quoniam nostri similis factus est Vnigenitus, quotiescumque homo nominatur a diuina scriptura, intuentes dispensationem, sic Deum ipsum natura quoque confitemur.

Exempla diuinae scripture, quod Dei Verbum & homo factum manserit Deus. CAP. XIV.

AIT alicubi Deus ad pontificem Moysen: *Et facies propitiatorium* Exod. 25. *impositione auri puri, duorum cubitorum & dimidii longitudinem, & cubiti vnus & dimidii latitudinem. Et facies duos cherubim aureos ornatos, & impones illos ex vtroque latere. Cherub vnus de latere hoc, & cherub vnus de latere isto propitiatorii. Et facies duos cherubim super duo latera: erunt cherubim extendentes pennas a sursum, super-*

Concil. Tom. 6.

V